

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

66. An Episcopus possit dispensare in irregularitate ex defectu natalium, si delictum sit occultum? Et an cum illegitimo occulto quoad Sacros Ordines, Dignitates, & beneficia curata, solus Papa ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

in Ref. §. Nota vero. §. ibi demum sine dicta Ref. quod si filius sciat, aut credat se esse illegitimum, & ex una parte causa urgeat cur factos Ordines suscipiat, ex altera parte si hoc faceret petendo dispensationem, se infamaret grauius apud Papam, tunc sine dispensatione potest ordinari. Exemplum habes si primogenitus Regis occultè sciens se illegitimum esse, hereditatem legitimo fratri non possit aliter relinquere quàm si fiat Cardinalis, vel Sacerdos, non teneatur se infamare apud Summum Pontificem.

RESOL. LXV.

An Episcopus vigore huius Decreti possit dispensare in illegitimis natalibus occultis ad ordines maiores, & ad beneficia Curata?
Et quid, si aliquis bona fide ordinatus fuerit, & postea cognito natalium defectu, an Episcopus possit cum eo dispensare, ut in susceptis ministrer.
Et quid etiam, si mala fide suscepti ordines? Ex p. 7. tract. 2. Ref. 24.

Sup. hoc in Resolutionibus duarum annotationum sequentium.

§. 1. **A**D hoc dubium, ita notissimè respondet Marchinus de Sacram. Ordinis tract. 1. part. 10. capite 2. difficultate 3. num. 14. Non desunt Doctores hanc facultatem Episcopo concedentes virtute Tridentini, sess. 24. de reformat. cap. 6. quod concedit Episcopis potestatem dispensandi in quacunque irregularitate ex delicto occulto procedente: sed defectus natalium provenit ex delicto parentum occulto: ergo potest tolli ab Episcopo. Et ideo hanc sententiam secutus est Auila, de cens. part. 7. disp. 2. dub. 7. & notissimè Diana moral. resol. part. 2. tract. 15. Miscell. resol. 21. Ceterum hanc opinionem omnes alij Doctores, ut falsam omnino eliminant. Nauarrus in Manuali c. 27. num. 194. Toletus, Hugolinus, Suarez, Sayrus, Filliucius, Bonacina, & alij plures locis supra citatis, qui impedimentum natalium enumerant inter irregularitates ex defectu, non ex delicto. Quare, ubi tribuit Episcopis Tridentinum facultatem dispensandi in quacunque irregularitate ex delicto occulto, certè non loquitur de impedimento natalium, quod non est delictum illegitimi, sed defectus: delictum verò parentum non est delictum infantis illegitimi: Concilium autem loquitur aperte de irregularitate orta ex delicto proprio, non ex alieno. Hucusque Marchinus, cui etiam adde P. Thefaurum in Praxi de penis, part. 1. cap. 23. §. 6. in fine.

Quæ hic est supra Ref. 63.

2. Sed ego fateor hanc suam sententiam communiter tenere Doctores, & præter ab ipso citatos, tenent illam Alzedus in Praxi Episcop. part. 2. cap. 6. num. 30. Piafcius in Praxi part. 1. cap. 1. num. 56. & 60. Barbosa de potest. Episcop. part. 2. Alleg. 39. num. 44. Stephanus Baunius ubi infra, & alij. Nego tamen id quod Marchinus asserit, contrariam sententiam esse falsam, nam puto esse probabilem cum Doctoribus, quos citavi in parte 2. tra. 15. resol. 21. & part. 4. tract. 1. resol. 64. Unde me etiam citato Ioannes Machadus de Perf. Confes. tom. 1. lib. 1. part. 3. tract. 17. docum. 2. num. 4. sic ait: Si quando la ilegitudinad es oculta, pueda entonces el Opiso dispensar para Ordenes mayores, y todos beneficios, disputan tambien los Doctores; Muchos mas comunmente lo niegan fundados en que la facultad que goza por el Concilio, es para dispensar en las irregularidades ocultas; que nacen de delito; pero esta de la ilegitudinad no proviene de delito, sino de indecencia. Mas non obstante esto, Auila, y otros desfenden que si, fundados en que aunque verdaderamente la ilegitudinad cause en la persona alguna indecencia; con todo esto intrinsecamente pende del delito de los pa-

Quæ nunc sunt antecessores Resolutiones & in Ref. seq. à principio usque ad §. Nota, & hinc nanter §. Verum, & vide prius in tō. 5. tr. 5. doctrinam Ref. 144.

tres, lo qual es bastante para que se regule esta irregularidad como las demas que provienen de delito. Huc vsque Machadus. Vtramque igitur sententiam probabilem esse puto, licet prima sit communior, & probabilior.

3. Notandum est tamen hic cum Stephano Baunio in Theol. mor. tom. 2. tract. 11. quest. 15. quod si bona fide illegitimus sacros arripisset ordines, iisque insignitus esset, cum eo Episcopus: natalium defectu cognito dispensare possit, ut in iis ministraret, Henriquez lib. 14. cap. 8. Auila supra disp. 3. dub. 6. Imò etiam in quorundam sententiâ, si mala fide, vitium scilicet originis suæ occultum subitendo, iis initiari se esset passus. Cælestinus tertius auctor in Decretali nisi cum 10. de renunciat. Non tamen propter quamlibet irregularitatem persone, debet ei qui regulariter ministravit, celebrandi licentia indulgeri, utpote si de legitimo matrimonio non sit natus, quia licet irregularitatem huiusmodi non futuerit subitcere, si tamen & culpa laet, causa, cum eo qui laudabiliter suum implevit officium, (iuncta sibi poenitentia competentis) potest non minus vtiliter, quàm misericorditer dispensari in Ita Pontifex, & Baunius loco citato, licet aliqui in his dissentiant.

4. Et ideo Machadus ubi supra sic asserit: Si el Obispo pueda por lo menos dispensar con el ilegítimo, que con buena fe se ordenó para que exercite los ordines recebidas, es tambien controverso entre los Doctores. El Padre Layman, con ser de la contraria opinion dice, que es sin duda, que puede; y coligiendolo del Derecho, lo afirma tambien del que se halla y a ordenado: aunque con mala fe, como sea oculto el defecto de la ilegitudinad. Si bien Suarez, y otros son de contrario parecer en lo uno, y en lo otro. Sed opinio illa Bauny, & Layman est satis probabilis.

RESOL. LXVI.

An Episcopus possit dispensare in irregularitate ex defectu natalium, si delictum sit occultum?
Et an cum illegitimo occulto quoad sacros ordines, Dignitates, & beneficia Curata solus Papa dispensare possit; ad minores vero ordines, & beneficium simplex possit Episcopus dispensare, & hoc cum limitatione, quod tale beneficium simplex non fuerit possessum à Patre, quod tale beneficium non requirat sacrum ordinem; & ideo cum tali illegitimo non possit dispensare ad Canoniatum Ecclesiæ Cathedralis, cum habeat annexum ordinem sacrum; poterit tamen ad Canoniatum Ecclesiæ Collegiatae?

Et an possit Episcopus cum predicto illegitimo dispensare ordinario in Sacris bona fide, ut in susceptis ordinibus ministrer?

Et quid, si mala fide sacros ordines suscepit?
Et hoc totum ascendendum est de capitulo sede vacante.

Et notatur, quod tales illegitimi, causa grani origine, possint promoveri ad sacros ordines etiam sine ulla dispensatione, si hac peti, & obtineri nequeat sine propria infamia, & parentum.

Et tandem docetur expostis non esse irregulares quoad Ordinem, & Religionem. Ex p. 10. tract. 11. & Misc. 1. Resol. 24.

§. 1. **S**tomachatur parum modeste in me quidam smodernus, quia ego sæpius quæstiones pertractatas iterum pertracto: sed immerito quidem: nam cum hoc facio; semper aliquid boni addo; ut obferuat doctissimus Pater Dicaftillus de Sacram. tom. 1. tract.

Sup. con- to in hoc seq. 6. in præterito vlt. à ma vsque hinc & infra Ref. seq. Nota res per totum

Sup. con- to in hoc seq. 6. in præterito vlt. à ma vsque hinc & infra Ref. seq. Nota res per totum

Sup. con- to in hoc seq. 6. in præterito vlt. à ma vsque hinc & infra Ref. seq. Nota res per totum

trahit. *disp. 10. dub. 3. num. 40.* addendo scilicet vel novas rationes, vel alios Auctores, quibus illa opinio indiget; cum non sit ita ab aliis communiter recepta, vel fuerit ab aliis aduersum me ore tenus contrariata. Ita erit in quaestione praesentis Resolutionis. Dico itaque, quod pro sententia affirmatiua circa propositam difficultatem alibi adduxi aliquos Doctores: sed quia eger autoritate illorum certissima, adducam nunc & alios. Vnde illam tantum probabilem admittit nouissimè Pater Andreas Gerarda *de Episcopatu lib. 2. disp. 5. cap. 2. num. 2.* cum sequenti; quem rogo Lectores omnino videant: cum adde Magistrum Cornejo in *3. part. D. Thome, tract. 5. de irregul. disp. 15. dub. 2. quest. 1.* sic asserentem: Sed quid, si illegitimas proueniat ex delicto occulto? Respondeo, probabilem esse partem affirmatiuam, posse Episcopum dispensare, quoad Ordines Sacros, & Beneficia Curata cum illegitimo occulto: hanc vocat probabiliorem Auila, *p. 7. dub. 5. disp. 5. rem probat ex Text. in cap. Nisi cum pridem de renouatione, §. Personae ibi: si tamen, & culpa latet.* Vbi Innocentius III. scribens Episcopo Arlatensi, docet, dispensandum esse cum illegitimo occulto, qui laudabiliter suum impleuit officium. Ex quo videtur Episcopo concessa facultas dispensandi saltem in susceptis; vt voluit Henricus, *lib. 14. cap. 20. num. 2.* nec fuit mens Tridentini, *sess. 24. cap. de Reformatione* restringere veterem Episcoporum facultatem; sed potius eam ampliare ad Casus illos occultos, in quibus antea non poterant dispensare. Confirmatur Primò, quia adhuc ex dicto loco Tridentini videtur hæc facultas concessa Episcopis: nam cum non exprimat, quòd tale delictum debeat esse proprium ipsius, cui conceditur, quamuis sit alienum; videtur comprehendi sub Decreto Concilij: & fauet ratio periculi, & scandali, quæ ex reuelatione occultorum criminum sequerentur, si necesse esset ad Sedem Apostolicam recurrere. Confirmatur Secundò, quia facultas dispensandi fauorabilis est, & late interpretanda, licet ipsa actualis dispensatio sit odiosa, & interpretanda strictè; vt late Sanchez *tom. 3. de Matrim. lib. 8. disp. 2.* Vnde minus bene loquitur Suarez *señ. 5. num. 5.* dicens, hanc Opinionem esse improbabilem, eo quod Tridentinum loquitur de irregularitate contracta ex proprio delicto, quod tamen non est omnino certum, cum non exprimat de quo delicto loquatur; & quamuis daremus loqui de delicto proprio; non est eius mens coarctare potestatem, quam iure communi habet Episcopus, *ex cap. Nisi cum pridem*: sed eam extendere ad irregularitatem ex proprio delicto, in quibus non poterat antea dispensare. Ita Cornejo merito carpens Suarez; licet postea adhaereat negatiue sententia, tanquam probabiliori.

2. Sed non deseram hic apponere ea quæ contra Suarez notat etiam Pater Præpositus, in *3. part. q. 5. de irregul. dub. 16. num. 131.* vbi sic ait: Petrus, an si occultum sit, aliquid esse illegitimum; Episcopus possit cum eo absolute dispensare, virtute *cap. 6. de Reformatione, sess. 24.* Concilij Tridentini; Suarez *disp. 50. señ. 5. num. 5.* refert aliquos id sentire quorum opinionem iudicat improbabilem; cum hæc irregularitas non oriatur ex peccato, sed ex defectu, vitiola scilicet prolis origine, & ex eo quod nata sit extra Matrimonium legitimum. Inò addit non posse dispensare, quamuis dicatur oriri ex crimine parentum; quia Irregularitas, ex delicto in Concilio non vocatur, nisi ea, quæ contrahitur ex crimine ipsius, qui est irregularis. Passim etiam ea dispensare, saltem quoad Sacros Ordines recipiendos, Auila *part. 7. disp. 3. dub. 7.* censet posse;

in quod, quamuis timide, propendet Henricus, *lib. 14. cap. ultimo, littera H.* Respondetur Primò; videtur omnino probabile, quòd Episcopus possit dispensare in irregularitate proueniente etiam ex delicto occulto alterius: primò, quia verba Concilij id patiuntur, quidquid dicat Suarez. Secundò, quia Concilium non videtur magis voluisse facere irregularibus ex proprio delicto, quam ex alieno. Tertio, eadem ratio militat etiam in eo, qui propter alienum delictum est irregularis, nimirum, ne si quis cogatur Romæ petere dispensationem, delictum occultum pateat, ex quo oriatur infamia. Confirmatur: Potestas data in iure communi, & dignitate, late est accipienda, nisi constet de contrario: & potissimum in praesenti materia, in qua Episcopus quodammodo reducitur ad potestatem suo gradui conuenientem.

3. Respondetur Secundò: Non est improbabile quòd Episcopus possit dispensare in irregularitate. Illegitimi; ita Auila, asserens viros doctos id sentire: quia licet respectu ipsius prolis hæc irregularitas sit ex defectu; rem tamen moraliter considerando, oritur ex delicto: & Ecclesia eam inducendo, voluit punire parentum incontinentiam, & Naque adeò potest fortiri rationem poenæ. Confirmatur: Omnia iura hanc inducentia supponunt communiter peccatum in parentibus, ex quo illa oriatur: & variis casibus, vbi peccatum illorum non interuenit; proles non est irregularis, quamuis nata sit extra Matrimonium verum à parte rei, vt patet ex dictis. Nec refert, quòd si proles absque culpa parentum nasceretur extra Matrimonium etiam putatum legitimum, censenda esset irregularis, quia non obstante tali casu rarissimo, & quem lex non spectauit, dicendum, quòd moraliter, & secundum quòd communissimè accidit, illegitimitas prolis oriatur ex peccato parentum; & quod lex spectauerit id, quod sapienter accidit; quamuis in eo casu rarissimo, quem non excipit, etiam incurreret Irregularitas: in quo tamen inuenitur actio materialiter mala, & sufficiens fundamentum malitiæ, si adessent cetera requisita. Vnde sit verisimile, quòd Episcopus in casu resolutionis possit dispensare absolute (sicut potest absolute dispensare per Concilium), quoad Sacros Ordines, & Beneficia maiora, seu Dignitates, & praelaturas. Hinc, si quis susceptus ex occulto adulterio habeatur passim legitimus; possit ab Episcopo impetrare dispensationem ad Sacros Ordines suscipiendos, & Beneficia duplicia. Hucusque Præpositus, loco citato.

4. Verum, licet hæc omnia probabiliter dicta sint; tamen Ego puto cum illegitimo etiam occulto, quòd ad Sacros Ordines, Dignitates, & Beneficia Curata, solus Papa potest dispensare; ad Minores vero, & Beneficium simplex potest Episcopus. Vtrumque deducitur expressè in *c. 1. de filiis Presbyterorum, in 6.* vbi generaliter loquitur de quibuscumque filiis illegitimis. Idem, quod de Episcopo, dicendum est de capitulo Sede vacante; vt docet Nauarrus *conf. 7. de filiis Presbyterorum.* Quod intelligendum est cum duplici limitatione. Prima, quòd tale Beneficium simplex non fuerit possessum à patre talis illegitimi, ex toto titulo, *de filiis Presbyter.* & ex Concilio Tridentini, *sess. 25. c. 15. de Reform.* Secunda, quòd tale Beneficium non requirat Sacrum Ordinem; nam aliàs non poterit Episcopus in eo dispensare, sicut nec in ipso Ordine Sacro; vt ex pluribus rescriuit Sayrus *lib. 5. cap. 21. numer. 11.* Quapropter probabilis iudico, non posse Episcopum dispensare ad Canonatum Ecclesiæ Cathedralis; cum iuxta notam decisionem Tridentini *sess. 24. c. 12. de Reforma.* habeat annexum Ordinem Sacrum: poterit tamen ad

Supponen-
to in hoc §.
supra in Ref.
63. & in Ref.
64. §. vlt. à
principio vs-
que ad me-
dium & in
Ref. 65. Et
pro Capitu-
lo sede va-
cante in Re-
sol. 2. huiss
Not. & in
eodem §. an-
te medium,
vers. posse
etiam & ma-
gis late quæ-
uis magis
stricte infra
tr. 5. Ref. 7.
& 23. ad lin.
7. vers. vt
illegitimus.

ANNE
ONIA
O. ILIVV
E. III

ad Canonicam Ecclesie Collegialis, de qua non loquitur Concilium.

5. Nota vero, quod post hæc scripta inuenio Castrum Palauis, tom. 6. disp. 6. punct. 9. num. 10. dicere, probabilis sustineri posse, quod Episcopus dispensare possit cum illegitimo Ordinato in factis bona fide, ut in susceptis Ordinibus ministret, quia per ipsam Ordinationem bona fide susceptam videtur ius aliquod ad usum acquisiuisse; vt docuit Nauarrus, tit. de Filiis Presbyter. conf. 4. num. 2. & conf. 3. de atate, & qual. Ordinandor. ad secundam quest. Henriquez lib. 12. de Matrim. cap. 20. num. 2. & lib. 14. cap. 8. num. 10. Auila part. 7. disp. 3. dub. 7. vers. Sextio notandum. Paulus Layman, lib. 1. Summ. tractat. 5. part. 5. cap. 5. num. 2. fauetque cap. Lugdunensis 9. quest. 2. & ibi, Glossa. Quinimò non videtur improbable, quod tradit Layman, posse inquam Episcopum dispensare cum hoc illegitimo, vt in susceptis ministraret; tamen si mala fide Ordines Sacros suscepisset. Argument. cap. Nisi cum pridem de venuntiat, ibi: Licet irregularitatem non potuerit subicere; si tamen & culpa latet, & causa cum eo, qui laudabiliter suum impleuit Officium (in iuncta sibi poenitentia salutari) potest non minus vtiliter, quam misericorditer dispensari. Ita Palaus, cuius sententiam tenet etiam Escobar, in Theol. moral. tract. 4. Exam. 6. cap. 5. num. 70. Itaque, licet ego, vt dixi, circa propositam questionem, negatiua sententia adhaream; tamen contra Suarez existimo affirmatiuam nota improbabilitatis inuiri non posse.

6. Et ideo post hæc scripta inuenio hanc sententiam tanquam probabilem, præter Doctores citatos contra Suar. & alios, docere Pellizzarium in Man. Regul. tom. 2. tract. 7. cap. 5. sect. 2. num. 73. Qui etiam n. 70. tenet me citato, Expositos non esse irregulares, quoad Ordines; & ipse addit, & bene, etiã quoad Religionem; siquidem rationes adductæ pro Ordinibus, a fortiori probant intentum etiam de Religionem; itante, quod iura, quæ aliàs valde abundant in multiplicandis irregularitatibus, quoad Ordines, de facto non declarant Expositos esse irregulares, quoad Ordines, quin potius oppositum statuunt; & si id statuunt, quoad Ordines, multò magis dicendum est idem statuisse quoad Religionem; iuxta regulam: vbi militat eadem ratio, militat & eadem iuris dispositio. Quæ regula maxime habet locum, vbi agitur de extenuandis poenis, atenta illa alia regula in poenis benignior interpretatio semper faciendâ est. Et tandem notat etiam Pellizzarius vbi supra n. 71. quod tales illegitimi, causa graui virgente possint promoueri ad Sacros Ordines, etiam sine vlla dispensatione; si hæc peti, ac obtineri nequeat sine propria infamia, & parentum.

Sup. hoc in tom. 6. tr. 1. Refol. 32. §. Reflat paulo post initium, à vers. Ad tertium & in aliis eius not. & quoad Religionem & consequentia præcæti §. sup. hoc supra in fine Ref. 64.

RESOL LXVII.

An Episcopi possint concedere Bullas cum potestate absoluendi à casibus sibi reservatis, & dispensare, & commutare in eis, que ipsi iure suo ordinario possunt? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 60.

§. 1. Negatiuè respondet Nauarrus conf. 18. lib. 5. de poenit. & remiss. & Rodriguez in addit. §. 1. num. 2. docent enim talem concessionem esse simoniacam iure saltem humano prohibitam, in qua nullus inferior Papâ dispensare potest, dispensat autem quando Cruciatam pro belli subsidio contra infideles condecit.

2. His tamen non obstantibus Henriquez lib. 7. de Indulgent. cap. 31. num. 1. in glossa lit. C. affirmatiuam sententiam docet, & ideo tenet posse Episcopos in Hispania & India, quæ distant à Papa, si ipse Papa

Bullam Cruciatæ non concederet, indulgere data Bulla ea quæ ad illorum facultatem extenduntur, & ita, ait, Episcopi Hispaniæ anno 1571. ad Regis instantiam concesserunt Bullas qualdam ferè similes Bullæ Cruciatæ circa peccata & censuras Episcopo reseruatas, & vt fieret compositio quædam pro incertis. Hæc Henriquez.

3. Et nouissimè Trullench. in exposit. Bull. Cruciatæ in proam. dub. 2. num. 4. cum his tamen limitationibus. Prima, vt Papa Bullam Cruciatæ non concesserit. Secunda, vt virgens & ingens necessitas esset. Tertia, vt pecunia quæ pro illius concessionem datur, nullo modo applicetur in vsus & necessitates ipsius Episcopi, sed in opus pium ad bonum commune spectans, quod probatur à simili, nam etsi Concil. Trident. sess. 25. cap. 18. de reformat. prohibeat ne aliquod temporale in dispensationibus, tanquam illarum pretium recipiatur; nihilominus tamen potest Episcopus abque labe simoniæ, dum dispensat vota in quæ ipse habet potestatem, imponere onus largiendi elemosynas pauperibus, vel Monasterio, quia Tridentinum, vt aduertit Lessius lib. 2. c. 35. dub. 9. num. 57. tantum prohibet ne dispensans inde sibi aliquod temporale commodum reportet; ergo dum Bullam suam concedit Episcopus, poterit abque simonia illam concedere cum honore, vt præterit aliqua pecunia in bonum vniuersalis Ecclesie, vel particularis. Et ideo hanc sententiam absolute etiam tenet Perez de Lara in lib. vtrum Grauiarum, fol. 13. & fol. 94. refert D. Didacum de Espinosa Cardinalem & Episcopum Sigtuntinum instituisse & concessisse quendam Bullam, quam vocauit Carta y Bula de hermandad, y Confradia de nuestra santa fe Catolica, in qua concessit suam ordinariam facultatem, & multa priuilegia ac Indulgentias Confratribus hanc Bullam accipientibus; solutis tamen duabus drachmis in subsidium belli contra Turcas & Agrenos Regnum Granatense occupantes, & hæc omnia notauit Trullench vbi supra 3 & quia dictum Perez de Lara penes me habeo, ponam hæc eius verba, sic itaque ait. La Santidad del Papa Pio V. en vn breue dado en Roma à 20. de Noviembre an. 1563. suspendio las Indulgencias de la Santa Cruzada y auendo por esso cessado la limosna que se sacava, y ofrecido se la guerra de la rebelion de los Moriscos de Granada para socorrerse de la limosna de los fieles, se junto el Cardinal Espinosa Obispo de Sigüenza Inquisitor general con muchos Obispos de los Reynos, y acordaron de hazer vna Carta y Bula de Hermandad concediendo à los que entrassen en ella y diessen la limosna señalada las Indulgencias, y gracias que ellos podian conceder por sus Prelacias en sus Diocesis, la qual se publico en estos Reynos el anno 1570. y se facio tanta limosna como se solia de la Cruzada. Sic ille, vbi postea per extensum ponit dictam Bullam. Sed circa dubium huius resolutionis de meo nihil ego dicam, solum referre volui quod alij dixerunt.

RESOL. LXVIII.

An ad Episcopatum sit preferendus Theologus Canonista? Ex parte 7. tr. 12. & Misc. Ref. 1. & ibi ad litteram in Ref. 34. Sed hic vna tantum Ref. transcribitur.

§. 1. Affirmatiuè respondet Petrus de Aragona de iust. quest. 63. art. 2. conel. 2. vbi sic ait: De scientia competet est speciale dubium, an Theologia reddat hominem magis idoneum ad Episcopatum dignitatem, quam Iurisprudentia. Hostiensis Abbas supra c. 1. de consanguinitate, & affinitate, quos etiam

Sup. hoc in tom. 4. tr. 12. Ref. 1. & ibi ad litteram in Ref. 34. Sed hic vna tantum Ref. transcribitur.